

Kita stotelė – Raudonojo Kryžiaus

gimiau Raudonojo Kryžiaus

ligoninėje

man buvo penkeri, kai atvežė tėtį

1993-iejį

tais metais Lietuvą lankė

popiežius, ėjome į ligoninę, gatvės atitvertos nuo šaligatvių

žmonės spaudė prie širdies

abrozdelius,

laukė Jono

Pauliaus II, mama vedėsi mane už rankos,

kažką pasakė policininkui, ir mus praleido

kas po avarijos matė tėčio automobilį

stebėjosi, kad vairuotojas liko gyvas

po keliolikos metų gerdavom Raudonojo Kryžiaus ligoninės

kieme, šalia Rašytojų sąjungos

jungdamiesi į svaigią girtuoklių

vienatvę

po antro tėčio infarkto

kas rytą eidavau prie lango

patikrinti, ar nestovi

mašina su raudonu kryžiumi

naktį į tėvo dieną, pernai,

piešiau atviruką, jame liūdnas žvejys
gaudė trečią savo gyvybę

mano tėtis yra katė

tėti tėti,
kiek gyvybių turi?
kiek dar liko?

Kita stotelė – Salomėjos Nėries

čia įlipa ji
kai plaukėm baidarėm
kartojau sau – kaip iš pieno putos plaukus

kodėl nepasakai jai? – suvirpa Upė
(troleibusas kerta tiltą per Vilnią,
įrieda į Arsenalo gatvę,
asfaltą keičia plytelės)

labiau už viską norėčiau
stebėti tave šokančią
(bandau įsivaizduoti
savo psichologę šokančią)

verčiu tave į tekstą, nes taip
lengviau paleisti
tavo plaukus į raides
rankas į kablelius
kabutes

Kita stotelė – Gerosios Vilties
Paskutinio gurkšnio daina

tu buvai mano upė, mano Neris,
mano Vilnelė, mano „Upytė“,

švelninai, aštrinai, trindavai
trindavai
trindavai
iš atminties

mesdavau burtą – kamštelį –
ir upė nusekdavo iki kelių
lankstėsi man barmenai liokajai
menės menai
barai kandeliabrai

šaligatvio plytelės glostė kelius
išmušdavo dvylika, arba dvi
arba be penkių keturios
užsidarydavo paskutinis baras
karieta virsdavo tuščiu cigarečių pakeliu

rytais prisistatydavo žirgai
obuolmušiai
išmušinėdavo skolą